

WENSVOGELS

Ander werk van Hans Dorrestijn:

Het anti-hondenboek

Ik ben een oude cowboy

Nu de liefde me zo tegenzit

Dorrestijns Vogelgids

Dorrestijns Natuurgids

Dudeljo!

Het dierlijkste van Dorrestijn

De Italiaanse chauffeuse

Zelfs Christus aan het kruis had het beter dan ik thuis

Dorrestijns Volkomen Vogelgids

Het rimpelperspectief

Goeienavond Toos

Hans Dorrestijn

Wensvogels

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

Het verhaal 'Zanglijster' werd eerder gepubliceerd in
Kijk Jan Mankes, uitgeverij Gelderboek (2020).

www.nijghenvanditmar.nl

Copyright © Hans Dorrestijn 2020
Foto auteur Koos Breukel
Omslag Studio Rouwhorst+Van Roon
Omslagillustratie en illustraties binnenwerk
Elwin van der Kolk, behalve blz. 75: Hans Dorrestijn
Typografie Zeno Carpentier Alting
NUR 301 / ISBN 978 90 388 0927 4

Wensvogels

INLEIDING

Maakt vogelkijken gelukkig? Ja, maar niet altijd, mij tenminste niet. Er zijn momenten van vertwijfeling, bijvoorbeeld als ik op een veld bij het Planken Wambuis in de verte een vogel zie waarvan ik niet kan uitmaken of het een Veldleeuwerik is of een Kuifleeuwerik. Allebei een kuif, maar de één een iets grotere dan de ander. Het gaat om millimeters. Echte vogelaars zien zulke verschillen meteen. Ik moet hard sappen. Ik ben een onbekwame vogelaar. Dat is al heel lang zo. Inmiddels ben ik tot het inzicht gekomen dat ik nooit een goede vogelaar zal zijn. Dat is mijn lot. Mijn hart is heel geschikt voor het vogelkijken, mijn ogen zijn dat niet. Het blijft ploeteren in beemd en bos. Toch kunnen de lezers wat van mij leren en dat is dat een mens ook moet kunnen genieten van dingen waarin hij niet goed is. En dat kan ik, met volle teugen. Tenminste, als zich geen kuifprobleem voordoet.

Terug naar de verwarrende leeuwerikjes. Die wanhopige momenten komen dus bij het vogelkijken gelukkig veel minder voor dan blijdschap. Het toppunt van gelukzaligheid is het zien van een 'nieuwe' vogelsoort. Zeer onlangs (kan twee jaar geleden zijn) zag ik in een ver land voor het eerst de Kruisbek in het echt. Nog voel ik de ademloze verrukking van toen ik daar ver van huis stond te kijken naar een sparrenboom met die rode schoonheid in de top (dus mannetje). Ik kan de vreugde niet beschrijven die het zien van een vogel die je daarvoor alleen kende van plaatjes, van foto's, bij je opwekt. Maar echte vogelaars (ik bedoel met hart en ziel) kennen ook geluksgevoelens bij vogelsoorten die ze al honderd keer gespot hebben.

Vogelkijken is geen enkele keer hetzelfde. Een klein verschil in de omstandigheden kan een enorm effect hebben. Dat had ik een keer met een Pimpelmees. Het krioelt van de Pimpels. De dag komt dat je er niet meer naar kijkt. Ze worden vermoeiend. Het exemplaar dat me op een mooie lentedag tot de orde riep, hing aan het uiterst dunne einde van een twijgje van de hazelaar. Dat doen Pimpelme-

zen heel vaak, maar deze hing precies in een bundel zonnestralen. Het lichtblauw leek wel te vlammen. Dit eenvoudige vogeltje werd even zo mooi als een Azuurmees. Die bestaat ook, maar niet in mijn tuin.

Hoeveel plezier de vogelaar in het veld beleeft, valt voor buitenstaanders moeilijk in te schatten. Het is veel, heel veel. Wat de ongevoelde medemens niet beseft, is dat als een leuk vogeltje zich een kwartslag draait het opeens een heel andere verschijning kan worden. Iets totaal nieuws. Aan elke vogel zitten talloze mooie kanten en je kunt er een heel leven over doen om die allemaal in het vizier te krijgen. En wat bij heel erge lievelingsvogels ook het geval is: als je de Staartmees vandaag ziet, verlang je er de volgende dag weer net zo hartstochtelijk naar hem weer te zien. Dat heet: er niet genoeg van krijgen. De lievelingsvogel is een onuitputtelijke bron van genot.

Er heeft zich overigens tussen mijn eerste vogelboek en dit hoogstwaarschijnlijk laatste een voor het blote oog nauwelijks waarneembare verandering voltrokken. Was ik vroeger vooral gefocust op kleurrijke zangvogeltjes zoals de Goudvink, allengs heb ik meer oog

gekregen voor minder flamboyante soorten zoals de Sneeuwgorz. Het zijn heel verschillende schoonheden. Goudvinken zijn van het-er-lekker-dik-bovenop-leggen. Die kiezen voor kleurenspektakel. Hun tegenhangers houden meer van evenwicht en harmonie. Ze schuwen opzichtigheid. Je zou ze kunnen beschouwen als smaakvoller. Mijn redactrice gebruikte het woord 'delicaat' toen ze de Sneeuwgorz van Elwin van der Kolk zag. Ik ben iets meer in de richting van delicate soorten opgeschoven, maar vrees niet: ik geniet ook nog steeds van het vuurwerk dat de Goudvink afsteekt.

Het leven zit vol verrassingen en dat zijn gelukkig niet altijd onaangename. Betrekkelijk kort geleden hoorde ik dat de kunstenaar Elwin van der Kolk bij mij om de hoek woont. Ik kon het eerst niet geloven. Wat een uitzonderlijk toeval: twee vogelgekken in een klein dorp. Het kon niet uitblijven dat we nader kennismaakten. En nu is het al zover dat ik soms bij hem op bezoek ga. Dat is een feest. Want in zijn huis is ook zijn atelier. Dat hangt en staat vol met schilderijen en schilderijtjes van vogels. Bij een van die bezoeken zag ik

zijn schilderij van een Kneu, een van mijn top-lievelingen in de sector 'kleurrijk'. Ik heb het ter plekke van hem gekocht. Dat is uniek, want met geld ben ik aan de behoudende kant.

Die Kneu staat nu op een centrale plek in de woonkamer. Vanaf mijn schrijftafel kan ik hem goed in het oog houden. Dat helpt als ik bij het schrijven even niet weet hoe ik verder moet. Dan geeft die Kneu me een duwtje, geestelijk, in de goede richting. Als de lezer zo goed wil zijn om het boek nu dicht te slaan en naar Elwins Sneeuwgorst te kijken (op de voorkant) dan is hij het vast met me eens: Van der Kolk is een vogelschilder met hart en ziel. Het is vooral aan hem te danken dat *Wensvogels* zo mooi geworden is.